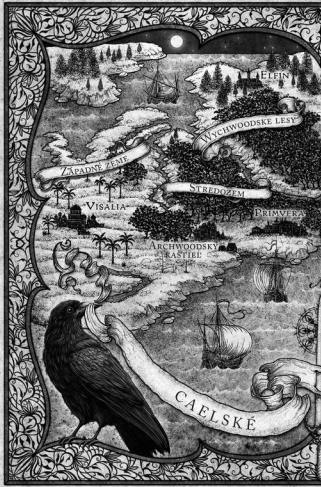

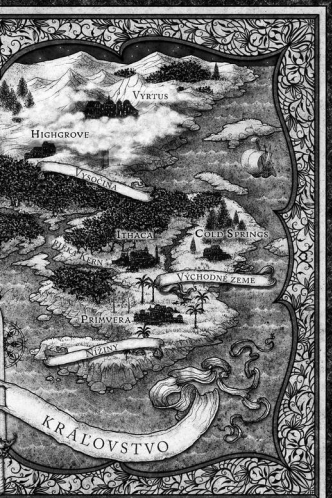
AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLERU
Z KRVI A POPOLA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

PÁD
A
HNEV

VYRTUS

HIGHGROVE

FLORENTINA

ITHACA

COLD SPRINGS

DIEKA LERN

VÝCHODNÉ ZEME

PRIMVERA

VIRINY

KRÁLOVSTVO

PÁD
A
HNEV

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ®
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: FALL OF RUIN AND WRATH: Ruin and Wrath Book #1 (Published by Tor Publishing Group; Bramble™ is a trademark of Macmillan Publishing Group, LLC.) preložila Ivana Hostová.

Translation © 2023 by Ivana Hostová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Zuzana Kubalová

FALL OF RUIN AND WRATH © 2023 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved
Slovak edition © 2023 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk
Jacket Design by Hang Le
Map illustration by Virginia Allyn
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-11-6
EAN 9788069010116

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani takéto správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo zriadeniami je úplne náhodná.

Venujem vám, milé čitateľky a čitatelia.

VÝSLOVNOSTĚ

Primvera: [primvéra]

Euros: [jórus]

Divinus: [diviénuš]

Rae: [rei]

Vyrtus: [vaitrus]

sōly: [sóly]

divus: [daivus]

ni'mer: [naimér]

ny'chora: [neikora]

na'laa: [nálai]

PROLÓG

V izbe sirotinca sa rozhostilo strašidelné ticho, ktoré utlmilo nehlučné chrápanie a sípavý dych tých, čo spali na posteliach. Boľavými prstami som krčovito zvierala drsnú tenkú prikrývku. Chýbali mi teplé postele Opátstva milosrdenstva. Nikdy sa mi dobre nespalo na podlahe – väčšinou sa tam celú noc prehánali myši a potkany.

Dnes v noci som ich tenké klzké chvosty nezahliadla ani som nepočula klopkanie ich pazúrov o podlahu. Malo ma to potešiť, niečo mi tu však nesedelo. Čosi nebolo celkom v poriadku – podlaha bola čudná, vzduch, ktorý som dýchala, bol čudný.

Zobudila som sa so zimomriavkami na celom tele a s nepríjemným pocitom v žalúdku. Opátka ma učila, aby som vždy dôverovala svojmu druhému zraku – intuícii a inštinktu. Stále mi opakovala, že sú to dary a mám ich od bohov, pretože som sa narodila z hviezd.

Nechápala som, čo myslela tými hviezdami, no teraz mi intuícia jasne a naliehavo hovorila, že tu niečo nesedí.

Pozorovala som vlhké kamenné steny osvetlené plynovými lampášmi a snažila som sa zistiť, prečo mám v žalúdku po-

cit, ako keď človek zje pokazené mäso. Pri dverách zablikalo svetlo, ktoré vzápätí zhaslo. Lampáš pri okne zaprskal a tiež potemnel. Vzápätí na druhej strane komnaty zhasla aj posledná lampa.

Nemali to na svedomí ľudské prsty. Keby sa niekto týmto spôsobom odvážil riskovať pánov hnev, určite by som si ho všimla.

Pohľadom som sa vrátila ku krbu. Stále v ňom horelo, plamene veľmi slabo zohrievali komnatu – nie toto však upútalo moju pozornosť. Oheň totiž... nevydával žiadne zvuky. Nebolo počuť ani praskot, ani syčanie.

Jemné chlípky na krku sa mi chveli od strachu, ktorý mi ako pavúk prechádzal po chrbtici.

Hrča pod prikrývkou vedľa mňa sa zamrvila a prevalila na druhý bok. Spod paplóna sa vynorili chumáče rozstrapatených kučeravých hnedých vlasov. Grady na mňa zažmurkal ospalými očami. „Čo sa deje, Lis?“ zašomral a hlas sa mu v polovici vety zlomil. V ostatnom čase sa to dialo čoraz častejšie – začalo sa to, keď sa vytiahol do výšky ako burina v záhrade za domom.

„Lis?“ Grady sa mierne nadvihol. Prikrývku si držal tesne pod bradou – plamene v krbe začali slabnúť a v komnate sa ešte viac ochladilo. „Zase ťa obťažoval pán?“

Rýchlo som pokrútila hlavou, pretože som pána nevidela, hoci som mala ruky pokryté modrinami po jeho krutých prstoch z predošlých nocí.

Grady si pretrel oči a zamračil sa. „Snívalo sa ti niečo zlé?“

„Nie,“ zašepkala som. „Vzduch je čudný.“

„Vzduch...?“

„Sú tu duchovia?“ zachripela som.

Zasmial sa. „Duchovia neexistujú.“

Prižmúrila som oči. „Ako to vieš?“

„No, jednoducho viem...“ Grady sa odmlčal a pozrel sa cez plece. Plamene v krbe zhasli a miestnosť osvetľovali len sla-

bé lúče mesačného svetla. Grady pomaly pohľadom prešiel po miestnosti. Až vtedy si uvedomil, že všetky svetlá zhasli. Na široko roztvorenými očami zachytil môj vystrašený pohľad. „Sú tu.“

Celým telom mi trhlo, zaliala ma ľadová vlna hrôzy. *Sú tu* totiž mohlo znamenať len jedno.

Zhorni.

Potomkovia bohov vyzerali ako my, teda *prevažne*. Vládovia Caelského kráľovstva však neboli ako my nízkorodení. Neboli smrteľní.

A nemali tu čo hľadať.

Neboli predsa Sviatky, keď Zhorni viac komunikovali s bytosťami nízkeho pôvodu. Navyše sme predsa v Rooku, a nie na nejakom peknom mieste s hodnotnými vecami a ľuďmi. Nie je tu nič príjemné, čím by sa mohli živiť.

„Prečo sú tu?“ zašepkala som.

Gradyho ruka mi zovrela rameno, chlad z jeho prstov presakoval cez môj sveter. „Neviem, Lis.“

„Chcú... ublížia nám?“

„Nemajú na to dôvod. Nič zlé sme neurobili.“ Stiahol nás oboch dole, hlavy sme teraz mali na tom istom tvrdom vankúši. „Zavri oči a tvár sa, že spíš. Nechajú nás na pokoji.“

Urobila som, čo mi Grady kázal, ako vždy, odkedy ma od seba prestal odháňať. Nedokázala som však mlčať. Nevedela som zastaviť strach, ktorý vo mne bujel. Myslela som na najhoršie. „Čo ak... čo ak sú tu kvôli mne?“

Schoval mi hlavu pod svoju. „Prečo?“

Pery sa mi chveli. „Pretože... nie som ako ty.“

„Nemáš sa prečo báť,“ ubezpečoval ma šeptom tak, aby nás ostatní nepočuli. „Je im to ukradnuté.“

Ale ako si môže byť istý? Ostatným to ukradnuté nebolo. Niekedy som ich *znervózňovala*, pretože som sa nezdržala a povedala to, čo som videla v mysli – niečo, čo sa ešte len malo stať, rozhodnutie, ku ktorému sa ešte len dospeje. Grady

bol na to zvyknutý. Pán a ostatní? Tí už menej. Pozerali sa na mňa ako na čudáčku a v pánovom pohľade sa často zračilo podozrenie, že som čarodejníca. Mala som pocit, akoby... sa ma možno trochu aj bál. Nie dosť na to, aby ma prestal štipať, ale dosť na to, aby to robil.

„Možno dokážu Zhorni vycítiť, že som iná,“ zachripela som, „a možno sa im to nebude páčiť alebo si budú myslieť, že som...“

„Nič nevycítia. Ver mi.“ Natiahol cez nás prikrývku. Akoby nás *toto* mohlo nejako ochrániť.

Neexistuje prikrývka, ktorá by nás ochránila pred Zhornmi. Môžu si s každým robiť, čo len chcú. A keď sú nahnevaní? Vedia zničiť celé mestá.

„No tak,“ zašepkal Grady, „neplač. Zavri oči. Všetko bude v poriadku.“

Dvere komnaty sa s vrzgotom otvorili. Grady mi stisol rameno tak, až som zacítila kosti v jeho prstoch. Vzduch zrazu zredol a stuhol napätím, steny zastonali, akoby kamenné múry nedokázali udržať to, čo vkĺzlo medzi ne. Neutíšiteľne som sa chvela. Cítila som sa tak zle ako vtedy, keď ma opátka naposledy chytila za ruku, ako to často robila, bez strachu z toho, čo by som mohla vidieť alebo *vedieť*. Ten deň bol však iný. Videla som, ako si po ňu prichádza smrť.

Takmer som nedýchala, ale aj tak som cítila, ako sa pod prikrývku zakráda vôňa, ktorá vytláčala pach zatuchnutého piva a primnohých tiel natlačených v primalom priestore. Mätová vôňa, ktorá mi pripomínala... cukríky, ktoré opátka nosila vo vreckách habitu. *Nehýb sa. Ani nemukni*, opakovala som si stále dokola. *Nehýb sa. Ani nemukni*.

„Koľko ich tu je?“ spýtal sa tichý mužský hlas.

„M-mení sa to každú noc, lord Samriel.“ Pánovi sa zachvel hlas. Nikdy predtým som mu v hlase nepočula strach. Zvyčajne *nás* desil *jeho* hlas. Medzi nami však teraz bol zhornský lord, jeden z najmocnejších Zhornov. Ten by vydesil aj toho

najdrsnejšieho tyrana. „Z-zvyčajne ich býva okolo tridsať, ale ani jeden z nich nemá to, čo hľadáte.“

„Presvedčíme sa,“ odpovedal lord Samriel. „Skontrolujte ich všetkých.“

Kroky zhornských jazdcov – Raeov – búšili v rytme úderov môjho srdca. Teplota v komore klesala. Cítili sme, ako sa nám na telách usádza tenká vrstva ľadu.

Raeovia boli pôvodne udatnými bojovníkmi z nízkych rodov, ktorí padli v boji so zhornskými kniežatami a kňaznami. Teraz boli sotva čosi viac ako mäso a kosti – duše im totiž zajali a väznili zhornské kniežatá, kňazné a kráľ Euros. Znamenalo to, že tu je niektorý z nich? Striaslo ma.

„Otvorte oči,“ prikazoval hlas lorda Samriela vychádzajúci z ktoréhosi kúta miestnosti.

Prečo máme otvoriť oči?

„Kto sú?“ ozval sa ďalší. Muž. Hovoril potichu, ale hlasom do každého slova vstrekoval mrazivú silu.

„Siroty. Vyvrheli, môj pane,“ zachripel pán. „Niektorí sú z Opátstva milosrdenstva,“ mrmlal. „Ď-ďalší neviem, odkiaľ sa tu vzali ani kedy sa vyparia. Nikto z nich nie je serafín, prisahám.“

Mysleli si... že je tu *serafín*? Preto kontrolovali oči! Hľadali znamenie – svetlo v očiach –, aspoň to som počula o serafínoch. Nič také tu však nenašli.

Zachvela som sa pri zvuku prekvapených výdychov a tichých stonov, ktoré sa chvíľu ozývali miestnosťou. Oči som mala pevne privreté a zo všetkých síl som si želala, aby nás už nechali na pokoji. Aby zmizli...

Vzduch priamo nad nami sa rozvíril. Zavanula k nám mäťová vôňa. Cítila som, ako Grady vedľa mňa zamrzol.

„Otvorte oči,“ zaznel zhora hlas lorda Samriela.

Zamrela som. Grady sa oprel o lakeť a chránil ma vlastným telom a prikrývkou. Chvejúcou sa rukou mi stískal rameno. Roztriasla som sa viac, lebo Grady... Grady predsa vždy na

staršie deti hľadel bez strachu a z mužov zákona, ktorí ho naháňali po uliciach, sa vysmieval. Nikdy sa nebál.

Teraz áno.

„Nič,“ oznámil lord Samriel s ťažkým povzdychom. „Už tu nie je nikto?“

Pán si odkašľal: „Nie, m-myslím, že nie... Alebo...“ Jeho kroky na podlahe zneli neisto a ťažkopádne. „Vždy so sebou vodí takú menšiu. Dievča – také čudné,“ povedal a štuchol ma topánkou do nôh zakrytých prikrývkou. Ledva som potlačila výkrik. „Aha, tu je.“

„To je hlúposť,“ povedal Grady. „Som tu sám.“

„Správaj sa slušne, chlapče,“ varoval ho pán.

Zahryzla som si do pery tak, až som na jazyku pocítila krv.

„Sklapnite!“ Grady vystrelil a ďalšia dávka strachu ma uderila do brucha. Toto Gradymu len tak ľahko neprejde. Ak túto zhornskú návštevu prežijeme, pán ho určite potrestá. A to poriadne, ako naposledy...

Zrazu z nás niekto bez varovania strhol prikrývku a mne sa krv zmenila na ľad. Grady sa posunul tak, že ma zakrýval polovicou tela, ale to nestačilo. Vedeli, že som tu...

„Tak predsa len sú tu dvaja. To dievča.“ Ten druhý lord sa na zlomok sekundy odmlčal. „Asi.“

„Odstúpte od nej,“ prikázal lord Samriel.

„Ona nie je nikto,“ vykrikoval Grady a cítila som, ako sa mu celé telo, opreté o mňa, chveje.

„Každý je niekto,“ odpovedal druhý lord.

Grady sa ani nepohol. Ozval sa ťažký, netrzeplivý vzdych a potom Grady *zmizol*.

Panika vo mne explodovala a pohla všetkými končatinami naraz. V náhlom, príliš jasnom svetle lampy, ktoré zalialo komnatu, som sa naslepo načiahla za Gradym. Vykrikla som, keď ho Rae chytil za pás. Z rúcha jazdcovi vystrekli jemné, tenké sivé tiene a obtočili sa Gradymu okolo nôh.

„Pustite ma!“ Grady vykričkol a kopal okolo seba. Rae ho ťahal preč odo mňa. „Nič zlé sme neurobili. Nechajte ma...“

„Ticho,“ odsekol lord Samriel a postavil sa medzi mňa a Gradyho. Dlhé vlasy mal také svetlé, až vyzerali ako biele. Položil Gradymu ruku na plece.

Grady zmlkol.

Za bežných okolností mal pokožku príjemne teplú a hnedú, teraz však nadobudla kriedovosivý odtieň a len tak... len hľad, oči mal doširoka otvorené a prázdne. Nevydal ani hláska. Nehýbal sa.

„Grady?“ zašepkala som, až sa mi rozochvela sánka.

Nedostala som žiadnu odpoveď. Ešte sa nestalo, aby mi neodpovedal – teraz však akoby ani nebol vo svojom tele. Akoby bol len schránkou, ktorá sa naňho podobala.

Bradu mi zovreli cudzie prsty. Pri tom dotyku som mala pocit, akoby mi telom prešiel elektrický výboj. Cítila som, ako sa mi na rukách postavili chlpy, ako ma celá pokožka pichala vnímaním toho dotyku.

„Neboj sa,“ povedal druhý lord, jeho hlas bol takmer jemný, *takmer* nežný. Hlavu mi otočil k sebe. „Nič sa mu nestane.“

„To sa ešte uvidí,“ povedal lord Samriel.

Trhlo mnou, ale ďaleko som sa nedostala. Lord ma držal pevne.

Pozerala som na zhornského lorda cez chumáče rozstrapatených tmavých vlasov. Vyzeral... mladšie, ako som predpokládala, akoby nemal ani tridsať. Vlasy mal zlatohnedé, po pleciah, líca mali farbu piesku, aký možno nájsť na brehoch Curserovej zátoky. V tvári mal fascinujúcu kombináciu uhlov a línií, ale jeho oči...

Vo vonkajších rohoch boli jemne šikmé, ale... to, čo na nich pýtalo, bola farba dúhovky. Nikdy som nič podobné nevidela. V každom oku mal modré, zelené a hnedé škvrnky.

Čím dlhšie som naňho hľadela, tým intenzívnejšie som si uvedomovala, že... že mi pripomína vyblednuté postavy na-

maľované na klenutom strope opátstva. Ako ich len nazývala? *Anjeli*. Tak som ju kedysi počula nazývať Zhornov, vraj sú strážcami smrteľníkov a samotnej ríše... Tí, ktorí vstúpili do sirotinca, mi však nepripadali ako ochrancovia. Pripadali mi skôr ako predátori.

Okrem tohto s tými čudnými očami. Cítila som z neho...

„A čo ona?“ ticho náhle preľal hlas lorda Samriela.

Mladý zhornský lord, ktorý ma držal za bradu, nič nepovedal, len na mňa ďalej hľadel. Postupne som si uvedomila, že som sa prestala triasť. Srdce sa mi upokojilo.

Nemala som z neho strach.

Ani Gradyho som sa nebála, keď som ho prvýkrát stretla, ale to preto, lebo som *videla*, aký je Grady človek. Intuícia mi hovorila, že Grady je dobrák až na kosť. Keď som hľadela do očí tohto zhornského lorda, nevidela som nič. *Vedela som však, že som v bezpečí*, aj keď sa mu zreničky rozšírili. V očiach sa mu objavili drobné biele iskierky. Žiarili ako *hviezdy*, boli *čoraz jasnejšie*, až som nevidela nič iné. Srdce mi začalo bušiť ako splašený kôň. Potom sa to konečne stalo. Moje zmysly sa mu otvorili. V jeho očiach ani vo svojej mysli som *nevidela nič*.

Niečo som však *citila*.

Varovanie.

Zúčtovanie.

Prísľub toho, čo má prísť.

A *vedela som*.

Lord sa odtiahol, zreničky sa mu zmenšili na normálnu veľkosť a biele škvrny zmizli. „Nič,“ povedal a pohľad mu sklúzol na moje ruky, ktoré odhalili rukávy priveľkého svetra, ktorý som mala na sebe. „Nie je to ona.“

Pustil mi bradu.

Odpoťacala som sa späť cez prikrývku a otočila sa ku Gradymu. Stále tam visel, nehybný a prázdny. „P-prosím,“ zašepkala som.

„Prepusťte ho,“ povedal pán.

Lord Samriel tak s povzdychom urobil a do Gradyho sa v sekunde vrátil život. Bledosť sa mu z pokožky vytratila a ja som sa cez zamotanú prikrývku načiahla k nemu a objala ho. Keď som sa už bezpečne držala jeho chvejúceho sa tela, pohľadom som sa vrátila k zhornskému lordovi, ktorý mal v očiach hviezdy.

Stál na mieste, stále v predklone, a hľadel na mňa – hľadel mi na ruky. Lord Samriel prešiel okolo neho a zamieril k dverám. Prsty som si zaborila do tenkého svetra na Gradyho chrbte.

„Tvoje ruky,“ ozval sa, tentoraz takým tichým hlasom, že som si nebola istá, či som videla, ako sa mu pohli pery. „Ako sa to stalo?“

Nevedela som, prečo sa pýtal, prečo by ho to mohlo vôbec zaujímať. Vedela som, že by bolo rozumnejšie nepovedať, kto to urobil. Pozrela som však na pána a pokynula som hlavou.

Lord ma ešte chvíľu pozoroval, priložil si prsty k perám. Kútky úst sa mu vykrivili do náznaku slabého úsmevu. Potom sa vystrel do svojej plnej výšky.

V komnate sa opäť zotmeló a zavládlo ťaživé ticho. Tentoraz som sa však nebála.

Temnotou sa rozľahol ostrý, prudký výkrik. Zakončil ho taký... mokrý, praskavý zvuk. Strhla som sa, keď niečo ťažké dopadlo na podlahu. Opäť nastalo ticho a z miestnosti sa naraz vytratila ťažoba – akoby si samotný vzduch vydýchol úľavou. Lampy pozdĺž steny sa jedna po druhej rozblikali k životu. Oheň v krbe sa rozhorel, už znova praskal a syčal.

Pri dverách ležal pán v kaluži vlastnej krvi, telo mal dolámané a pokrútené. Nieкто vykrikoval. Postele zavýzgali, keď z nich začali zliezať ostatní nocľožníci. Ja som sa však ani nepohla. Hľadela som na prázdne dvere a *vedela som*, že tohto zhornského lorda ešte stretnem.

KAPITOLA I

„Môžeš na chvíľku, Lis?“

Keď som zdvihla zrak od harmančeka, ktorý som mlela na prášok do čajov baróna Huntingtona, vo dverách svojej komnaty som zbadala stáť Naomi. Táto krásna brunetka už bola vo večernej toalete. Pavučinovo tenká látka jej róby bola úplne priehľadná, až na pár strategicky umiestnených pásov látky v tmavom odtieni nebovomodrej.

Barón z Archwoodu viedol v porovnaní s väčšinou smrteľníkov dosť netradičný život – mierne povedané. Claude však nebol obyčajným smrteľníkom. Bol *caelestom* – smrteľníkom, ktorý pochádzal zo vzácneho spojenia nízkorodeného a Zhorna. *Caelesti* sa rodili a starli rovnako ako my nízkorodení. Claude mal dvadsaťšesť a neplánoval sa ženiť. Svoje prejavy lásky totiž venoval radšej mnohým ako jednej. Tak ako Zhorni, aj on zbieral všetko krásne a jedinečné. A bolo nemúdre porovnávať sa s niektorou z barónových kurtizán – dvojnásobne hlúpe by pritom bolo porovnávať sa práve s Naomi.

Celý jej zjav – jej lesklé vlasy, jemná tvár – úplne vyrážal dych.

To ja som zas vyzerala, akoby niekto povyberal črty rôznych ľudí a pozliepal ich. Moje malé ústa nijako neladili s prirodzeným našpúlením mojich pier. Príliš okrúhle a príliš veľké oči mi zaberali zhruba celú tvár, vďaka čomu som pôsobila omnoho nevinnejším dojmom, ako by som mala. To sa mi v časoch, keď som žila na ulici, viackrát zišlo. Mala som zo seba dojem, že sa vzdialene podobám na tie strašidelné bábiky z výkladov – akurát som mala namiesto porcelánovo bielej pleti zlatoolivovú pokožku.

Barón mi raz povedal, že som zaujímavá na pohľad – takým čudným spôsobom „dych vyrážajúca“ –, ale aj keby to tak nebolo, bola by som stále jeho najobľúbenejšia. Chcel ma mať blízko pri sebe a nemalo to nič spoločné s mojou zvláštnou príťažlivosťou.

Plecia mi stuhli od napätia. Zahniezdila som sa na pohovke a prikývla. Hrýzla som si spodnú peru a pozorovala Naomi, ako zatvára dvere a prechádza cez obývaciu časť mojich priestorov – mojich *súkromných* priestorov.

Bohovia, zo svojich dvadsiatich dvoch rokov som tu žila už... šesť rokov. Dost' dlho na to, aby som si zvykla, že mám vlastné bývanie, vlastné izby s elektrinou a teplou vodou. Mnohé oblasti kráľovstva taký luxus nemali. Mala som vlastnú posteľ – skutočnú posteľ, nie kôpku tenkých prikrývok alebo matrac zo zablšenej slamy. Stále som sa z toho nevedela spamätať.

Zamerala som sa na Naomi. Správala sa zvláštne, stále spínala a rozťahovala ruky. Bola nervózna. Takú som ju nikdy nevidela.

„Môžem ti nejako pomôcť?“ opýtala som sa, hoci som mala pocit, že viem... nie, ja som *presne vedela*, čo sa deje. Vedela som, prečo je nervózna.

„Ja... Chcela som sa s tebou porozprávať o svojej sestre,“ začala váhavo – a Naomi nikdy neváhala. V ničom, čo robila. Len málokto bol taký odvážny a smelý ako ona. „Laurelin sa necíti dobre.“